

ligvis om, at Staten først og fremmest har sine Papirer i Orden, og jeg skal da rette den Henvendelse til den højtærede Trafikminister, om han vil se noget mere velvilligt bl. a. paa Lyngbyvejens Istandsættelse og sætte lidt Fart i de Undersøgelser og Forhandlinger, som har staaet paa alt for længe, og som det i Øjeblikket ikke synes, man vil komme til Ende med.

Under den Diskussion, der har været om alle disse Forhold, fremsatte det ærede Medlem Hr. Pürschel et Par Spørgsmaal om Arbejdernes Kontingenter, og der er forskellige andre Talere, der ligeledes har beskæftiget sig med dette Problem. Nu er jeg fuldt og helt enig med det ærede Medlem Hr. Stauning i, at Arbejdernes Kontingenter i og for sig er Arbejdernes egen Sag, og at hvis Arbejderne har Lyst og Raad til at give 1 eller 2 eller 10 Kr. ugentlig til deres Strejkekasser, ja, saa maa de have Lov dertil. Der er ingen, der spørger Arbejdsgiverforeningen, hvad dens Medlemmer betaler i Kontingent, og der er ingen, der spørger Arbejdsgiverforeningens Medlemmer om, hvilke Bøder de har indbyrdes for Overtrædelse af deres Priskuranter. Men hvis man endelig vil vide Besked — og Spørgsmaalet blev jo af det ærede Medlem fremført i en høflig Tone, saa at det naturligvis maa kræve et høfligt Svar —, er jeg ganske vist ikke i Stand til at svare ham paa Spørgsmaalet angaaende de 13 eller de 11 Kr., hvor meget det nu var, en Jord- og Betonarbejder havde betalt i Kontingent i en Maaned. Forholdene er saaledes indenfor Arbejderorganisationerne, at dér er de selvstændige, bestemmer selv deres Kontingent og maa naturligvis selv bestemme, hvilke Kasser de vil oprette, men hvis jeg ikke tager meget fejl, var der vistnok en Lockout i 1925, hvilket maaske forklarer Sagen. Jeg kan imidlertid nævne et andet Forbund, nemlig det, jeg selv tilhører, for at vise, hvorledes Kontingenterne er. Der betales et ugentligt Kontingent paa 4 Kr. 90 Ø. Af disse 4 Kr. 90 Ø. gaar de 10 Ø. til Invalidefonden, 1 Kr. til Arbejdsløshedskassen, 1 Kr. 50 Ø. til en midlertidig Hjælpekasse, som det i øvrigt kun er Meningen skal bestaa dette Fjerdingaar, men som skal supplere de mindste Arbejdsløshedsunderstøttelser og endvidere yde Hjælp i de Kommuner, hvor de arbejdsløse intet faar, og 60 Ø. til Reservefonden, som er den egentlige Strejkekasse. Men maa jeg dér indflette, at i disse 60 Ø. er ogsaa indbefattet de arbejdsløses Kontingent til Arbejdsløshedskassen. Det vil med andre Ord sige, at naar der er 700—800 arbejdsløse i et

Fag paa 4 000—5 000 Medlemmer, og Kontingentet er 1 Kr. om Ugen, maa mindst de ca. 15 Ø. regnes som Penge, der kun gaar igennem Strejkekassen og direkte over i Arbejdsløshedskassen. Endvidere til Sygekassen 80 Ø., til Sygehjælpekassen 15 Ø., til Begravelseskassen 10 Ø. og til Lokalkassen 45 Ø. Se, saaledes ser et Kontingent ud for en Arbejder, og jeg tror, at enhver, der hører disse Tal, vil indrømme, at det ikke er til Strejkekassen, den store Del af Kontingentet gaar. Naar det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen forleden Dag udtalte, at Arbejderklassen skal tage sig i Agt for ikke at vække hele det øvrige Samfunds Modvillie, tager vi os derfor denne Advarsel temmelig let, for jeg tror, at en Klasse, der paa den Maade yder Masser af Penge til Kammeraternes Underhold, behøver ikke at frygte for andre Samfundsklassers Modvillie. Jeg tror, at de fleste og de bedste Medlemmer af de andre Samfundsklasser i høj Grad vil beundre den solidariske Optræden, Arbejderklassen her udviser.

Jeg skal dernæst henvende mig til den højtærede Handelsminister med et Par Spørgsmaal. Den 5. Oktober i Aar meddelte Bladene, at den danske Damper „Hermod“ var forsvundet ovre ved Jyllands Vestkyst; S.O.S.-Signalerne havde lydt, men paa Forespørgsel fra Redningsstationen ved Blaavand var der blevet svaret fra Kaptajnens Side, at man ikke ønskede Hjælp, til Trods for at han erklærede, at Lugerne var utætte. Kaptajnen er efter al Sandsynlighed død — man har jo ikke siden hørt noget til disse Folk —, og at rette Børdelser mod en død Mand nytter intet, men der maa have været en Grund til, at Kaptajnen paa dette Skib har været saa ængstelig for at tilkalde den tilstedeværende Hjælp. Jeg kunde ønske at spørge den højtærede Handelsminister: Hvorledes er det med de Bjærgningsafgifter, der bliver udredet for Skibe, som skal søge Hjælp i rum Sø? Er disse Bjærgningsafgifter rimelige, eller er de saaledes, at en Kaptajn ude i rum Sø føler sig fristet til at undlade at tilkalde den fornødne Hjælp og lade det gaa paa Lykke og Fromme? Ikke desto mindre sendte Marineministeriet Hjælp, idet Fiskeinspektionsskibet „Fylla“ blev sendt til det formodede Ulykkessted. Det maa naturligvis anerkendes, men desværre kom „Fylla“ for sent, Skibet var ikke til at finde. Dagen efter blev saa den triste Liste over Mandskabet udsendt; den første Dag blev Tabet opgjort til 16 Mand, senere blev det vist til 21, hvoraf saa godt som alle var danske.